

Напередодні Відродження

Запору
В

Цьогорочний, п'ятий з черги підчас війни Великдень приходить нам зустрічатися серед до краю напруженої воєнної напруги. Загара воєнних пожеж широко й далеко розстигається по нашій великій досліджуваній Батьківщині. Як і тривогою потрапляють до глибоки мислюваних членів нашої нації, а воєнний буревій кидаеть нас, як негальний вихор осіннім листям. Іде стихійна боротьба за Існування, за збереження життя та спроможу продовжити його собі та своїм найближчим бодай на короткий час.

І саме серед таких апокаліптичних переживань приходить календарний день, зв'язаний з радійною подією Христового Воскресіння. За традиційним нашим звичаєм годиться з тією нагодою обмінятися бадьорим привітанням „Христос Воскрес“ та висказати щирі святочні побажання. І я почуваюся до того обов'язку супроти цілої української збірноти та водночас відчуваю справжню потребу поділитися деякими думками, що повинні усім нам присвічувати на найближчому нашому спільному шляхові. Головним бажанням усіх нас є те, що диктує природний інстинкт самозбереження — щасливо пережити це время люте та діждатися нашого кращого майбутнього. — Тож і я повторюю це бажання та спрямовую його до всіх членів нашої національної спільноти, де б вони не жили та серед яких умовин вони не находилися б. А свідомий я того, що дуже багато з них переживає якнайтяжчу долю, чи то на повільній скитальщині, чи на важкому заспанні, чи серед інших ненормальних життєвих умовин, що огірчують їм кожну хвилину життя. Знаю і відчуваю це, однак не на хвилину не трачу надії на недалеке краще майбутнє. Такої ж надії бажаю всім нам, бо саме вона є джерелом нашої національної непоборності.

Не раз і не два доводилось стверджувати, що справа фізичного збереження нашої національної субстанції є головним завданням Українського Центрального Комітету, та одною з основних напружених нашої національної політики під сучасну пору. Немає сумніву, що в часі такої жадливої хуртовини як сучасна, саме фізичне збереження є вже чималою штукаю та часто вимагає надзвичайних зусиль. Відомий висказ одного визначного французького політика з часів французької революції на питання, що він робить у тому бурхливому часі — звучав: „я існував“ — potwierджує, що справа самого фізичного збереження підчас війни є немаловажна. Та це тільки один бік медалі, якщо глядіти на цю справу з становища національної спільноти. Фізичне зберігання одиниці має тільки тоді повну вартість та властивий зміст, якщо воно йде по лінії інтересів цілої національної спільноти та в ніякому випадку не суперечить основним законам національного етосу. Бо що ж була б за користь з одиниці, що задля власного фізичного збереження перейшла б у чужонаціональний табор та допустилась би національного відступництва? Яку користь могла б

мати б напоро і найдо рідних братів та, як то какуть, по чужих трупах ішла б до власної цілі? Одним словом фізичне збереження не має відбуватися коштом основних моральних цінностей, бо краща смерть з честю, як життя з соромом. Мусимо пам'ятати, що життя не є найвищою цінністю та самоціллю. Воно шоймо добирає вартости в міру того, як ми використовуємо його для здійснення вищих завдань, реалізації вічних ідеалів Правди, Добра і Краси. Тому також для справжнього добра нації є часом потрібна й посвята життя!

І тут саме велика проба характеру для кожного з нас! Ідучи за здоровим голосом природного інстинкту самозбереження не сміємо посултитися задалеко та не попасти в невідповідну крайність нічемного себелюбства. Рятуючи себе та своїх найближчих мусимо бути в згоді з нашим національним сумлінням та поступати так, щоб у нічому не порушити інтересів Національної Спільноти. Категоричним імперативом для нас усіх мусить бути закон національного солідаризму — беззастережна жертвенність та охота взаємодопомоги. Каже наша народна мудрість: „нитка по нитці й бідному сорочка“, і в тому криється глибокий життєвий зміст, який треба кожному ясно зрозуміти та глибоко відчутти. А з послідовного переведення цього гасла виїде не тільки поважна матеріальна користь для нашої національної збірноти, але й велика моральна цінність, що стане основою нашої національної сили. Ми вповні відискаємо непереможну віру в нашу Національну Спільноту та її здорову життєздатність. Дай же Господи, щоб це здійснилося якнайскорше.

ВОЛОДИМИР КУБІШОВИЧ.

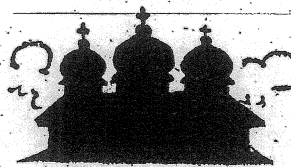
Христос воскрес!

Ні біль чужий, ні серця власного розпука —
Сьогодні в День оцей, під відгук канонад,
Перед оима устають розп'яття муки,
Твій хрест і ніч зловіща й Гефсиманський сад.

Рекли: Сконай! В життя шляхів Тобі немає.
Раділи: Вмер, навки смерті впав до ніг.
Та: Ти воскрес, як правда завжди воскресає,
Воскрес і смертю смерть у муках переміг.

О, чаша мук тяжких, терпіння неможлиме!
Нехай хрести підводять руки до небес,
Хай сад розп'яття ще стоїть а ми кажімо,
Кажім: „Христос воскрес!“ — „Воістину воскрес“.

ПЕТРО КАРПЕНКО-КРИНИЦЯ.

У великій зсвіт. Зникають ми деякі догми сьїх, вранні, фїнім словом посхронїзом. Що викикує співнцєю для — сь

Серед тієї збагато триваєх дивою згобою заорозе моралї досконаліше зїла чимало важкїметом, завзятих такї і в часї нїїстинктї, в ча реалїзацї велика на давнїм моралїреве ядро, з я був справжнїй

У французькї абсолютїзму ді; зате нї якоїїзм доби дїрев

На наших опоняття як: рївїватна власнїсть, моральнїх ценїреволюцїннїм бгає перед нашївоєннїх потрїясїля, що веможнегацїї тривкоїїїх часах намаморальнїї нормї, Як не можна зкскж не можна цїє єголовнїм

Ми з тривогїшо там зустрїнївоцїа система дїсноцїїтва, офкїго меча пролївав окутанїї т зустрїлїся з наїбулї ми герметстодїтїя. Ми поїдїтї, що давнїя мораль витрїма

Наш нарїд сЗбруча. Наша і нам вїгнатиїя пїдей каралиїя пїодїнїцї, що рїдїцїональнїсть, наїаяткїв. Неодне своє нужденне і користати з прїрелїгїїного відїта гїднїй“ була

Krakowski Viste, 14. April, 1917